

LATVIJAS
NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS
ORĶESTRIS

2017. gada 3. novembrī
Lielajā ģildē

ELGARS UN ENIGMA

SOLISTS

Horhe Gonsales BUAHASANS, klavieres

DIRIGENTS

Vasilijs SINAISKIS

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika"

I DAĻA

Jānis IVANOVŠ (1906–1983)

21. simfonija (*Symphony no. 21*, 1983), Jura Karlsona instrumentācija

I. *Moderato – Allegro*

II. *Adagio – Molto allegro*

III. *Andante – Molto allegro*

Pirmatskaņojums 1984. gada 3. maijā Rīgas Lielajā ģildē | LNSO, diriģents Vasilijš Sinaiskis

25 minūtes

Sergejs PROKOFJEVS (*Prokofiev*, 1891–1953)

Pirmais klavierkoncerts Rebemolmažorā op. 10 (Piano Concerto no. 1, 1912)

I. *Allegro brios*

II. *Andante assai*

III. *Allegro scherzando*

Pirmatskaņojums 1912. gada 7. augustā Maskavā | solists – autors, diriģents Konstantīns Saradževs

15 minūtes

II DAĻA

Edvards ELGARS (*Elgar*, 1857–1934)

“Variācijas par paša tēmu” (“*Enigma*”, *Variations on an Original Theme ‘Enigma’*, 1899)

Pirmatskaņojums 1899. gada 19. jūnijā Londonas Sentdžeimsa zālē | diriģents Hanss Rihters

35 minūtes

Kultūras ministrija

VALSTS
KULTURĀPĪTĪBĀS FONDŠ

Pastaiga

VOLVO

NEIBURGS

Garage
demokrātisks vīna bārs

DELFI

lāiks

Latvian
Radio
Rīga 3

IVANOVS

Jānis Ivanovs ir viens no ievērojamākajiem latviešu komponistiem. Viņa darbu sarakstā ir 21 simfonija, simfoniskas miniatūras, koncerti vijolei, čellam un klavierēm, instrumentālā kameramūzika, kādas solodziesmas, klavierdarbi un virkne vokāližu korim *a cappella*.

Ivanova rokraksts ir individuāls, atpazīstams, spēcīgs. Viņa kādreizējais students Juris Karlsons saka: "Nezinu otru latviešu komponistu, kuram būtu tik spēcīga, dramatiska mūzika. Mūzika, kurā ir trīs konflikta stūri – liktenis, ticība, cīņa. Un arī ļoti vīrišķīga romantika. Sūrme, kas nekad nav gaudulīga."

21. simfoniju Jānis Ivanovs atstāja nepabeigtu. Darbu līdz galam izdarīja Juris Karlsons. Grāmatā "Mode mainās. Klasika paliek" lasāma Gundas Vaivodes saruna ar Karlsonu, un lūk, te fragments no intervijas.

"Juris Karlsons: Viņš, no vienas puses, bija ļoti vienkāršs, bet kā jau lieli koki, katram lielam kokam ir nopietnas ēnas. Viņš bija izturēts, elegants cilvēks, ļoti dziļš, ar savdabīgu humora izjūtu, bet cauri viņam visu laiku nāca latgaliskais raksturs. Par to viņš, starp citu, arī kādreiz runāja ar mani stundās, tā drusku sīvi jokodams – Juri, latgaliešu kāzas nekad nenotiek bez liķiem! (*smejas*) Bet paklausieties! (*spēlē fragmentu no 21. simfonijas II daļas*) Es gribēju teikt, ka tādas reminiscences kā šī lēnās daļas tēma, un arī pilnīgi fenomenālais menuets no 20. simfonijas, tas ir kaut kas nesasniegts, pazudis kādā Latgales miglainā pakalnā. 21. simfonijas lēnajā daļā ir tādi akordi kā Baham, nekādas pārgudrības, četri pieci akordi, ko mēs pazīstam jau trīssimt gadu, bet konteksts, tas, ko viņš pasaka ar šiem dažiem akordiem, ar to jēdzienisko ietilpību, mani pārsteidz.

Gunda Vaivode: Kā noritēja 21. simfonijas pabeigšana?

Juris Karlsons: Es atceros, ka sākumā aiz bijības rokas un kājas trīcēja, bet tad, kad es tajā darbā iegājos, atklāju, ka tas ir ārkārtīgi vienkārši un skaisti uzrakstīts, un to var atšifrēt. Es nerunāju par vietām, kuras bija jāpiekomponē, bet tur, kur viss bija izstrādāts, perfekti uzrakstīts, ir tāda sajūta, ka viņš uzliek rokas uz klavierēm un dzird orķestri. Starp citu, viņš ļoti labi spēlēja klavieres. Par simfonijas beigām runājot, man reizēm jautā – kāpēc tu beigās pieliksi tos divus akordus? Nevajadzēja! Lieta tāda, ka III daļa Ivanovam beidzas ar milzīgu, skaļu akcentu Labemolmažora trijskanī, kas kopējā mūzikas traģikā ir savādi. Aplūkojot notis, ir redzams, ka pēc trešās daļas pielikta nošatslēga un tūlīt sekos ceturtais daļa. Tātad viņam bija kāda iecere. Te nav piekomponēta vai no sevis pielikta neviena nots, forma sakārtota tā, kā pats autors savās piezīmēs vēlējis. Protams, esmu izpētījis Ivanova orķestra partitūras, un instrumentācija ir no manis."

PROKOFJEVS

Sergeja Prokofjeva Pirmais klavierkoncerts ir nemēr liksms, un kā nu ne, jo tā radītājam ir tikai 21 gads, viņš ir spītīgs, nepakļāvīgs, autoritātes ignorējošs, ambiciozs jauneklis, kam labi pietāv itin laicīgas gaviles vīnsarkanā Rebemolmažorā. Taču ir kāda nianse, kas šo viendabīgo un tomēr diezgan autonomos posmos sadalāmo opusu padara citādi pārpasaulīgu, un tā ir šī koncerta lēnā epizode, kurā iegailas viegli distancēts traģisms – ne plaša dvēseles vaļā raušana, bet atturīgums, ar kādu palaikam mēdzam klusēt par to, kas sasāpējis.

Brīnišķīgu atmiņu epizodi memuāros liek komponists un rakstnieks, vēlākos gados Prokofjeva tuvs draugs Vladimirs Dukeļskis (1903–1969), kurš bijis klāt Pirmā klavierkoncerta atskaņojumā Reinholda Gliēra vadībā Kijevā 1916. gada 18. novembrī:

“Pa kreisās puses durvīm uz estrādi neticami ātrā solī teju vai izskrēja jauns cilvēks ar galēji divainu, lai neteiktu “antimuzikālu” ārieni. Sergejs Sergejevičs tolaik bija ļoti tievs, tāpēc likās vēl garāks nekā īstenībā. Mani pārsteidza viņa mazā galva, īsi apgriezti bārdzeltenie cāļa krāsas mati, biezās, it kā piepūstās lūpas (lūk, kāpēc viņu sauca par balto nēģeri!) un neticami garās rokas, kas neveikli kūlājās gar sāniem – pavisam ne rakstā ar viņa straujo gaitu. Jaunais komponists bija uzsvērti eleganti ģērbies: neredzēta Londonas piegriezuma fraka, žilbinoši balta veste un “būsim kā saule” markas lakkurpes – tik spīdīgas tās bija! Aiz Prokofjeva ne bez zināmas piepūles uz skatuvi steigās akurātais, tomēr pēkšņi mazliet pabālējušais Gliērs. Tikko viņš uzkāpa uz dirigenta podesta, baltais nēģeris iekārtojās ērtāk uz sava klaviersoliņa, ko paskrūvēja vajadzīgajā augstumā, un nepacietīgi dīdījās. Gliērs pamāja ar zizli – un sākās muzikālais futbols, kas pēc to laiku priekšstatiem jau mazliet pārkāpa jauneklīgas pārgalvības sliekšni.

Ne velti Prokofjeva Pirmo klavierkoncertu mēdz dēvēt *no чепухы* (“pa pauri”). Jautrā, sparīgā tēma, ar ko sākas koncerts, tieši tā arī iedarbojās uz apstulbušo klausītāju: tev gāž ar mietu pa galvu, kaut jel pēc palīga sauc. Nedrīkstam aizmirst, ka Prokofjeva nedarbi un aizraušanās ar sava veida muzikālo sportošanu notika laikā, kad modē bija siltumnicas impresionisms (Debisi un Ravels) un erotiski reliģiozā ekstāze (Skrjabins); komponisti noņēmās ar svinīgiem rituāliem, piesaistot publiku saviem noslēpumiem. Un te pēkšņi... futboliski pārskrējieni, atlētiskas gammas un *glissandi*, muskuļots, vientiesīgs ritma zīmējums un palaikam ērmīgi harmonijas stīķi, izmētāti kur un kā pagadās...

Nav brīnums, ka vecmāmiņa, māte un mēs ar brāli bijām visai sašutuši un teju unisonā paudām, ka Prokofjeva koncerts ir nejēdzīgs un tajā nav nevienas melodijas. Mums par lielu izbrīnu un piktumu aplausiem (ko, tiesa, pavadīja smiekli) nebija gala; nesatraucamajam pianistam-komponistam pasniedza ne mazāk kā pusduci ziedu grozu. Klanījās viņš ne gluži kā cilvēks, drīzāk kā mehāniska uzvelkamā lelle; klanoties viņš ar savu mazo citronmataino galvu teju pieskārs ceļgaliem un pēc tam pa kaklu pa galvu strauji slējās vertikāli, momentāni iztaisnojoties. Pēc septiņiem vai astoņiem iznācieniem Prokofjevs nepārprotamiem rīkšiem aizdieba kulisēs.”

ELGARS

Edvardu Elgaru pamatoti sauc par dižāko garu Anglijas mūzikas jaunlaiku renesanses periodā, ar to saprotot 19./20. gadsimta miju, kad Apvienotā Karaliste pamazām sāka atgūt zaudētās pozīcijas Eiropas klasiskās mūzikas laukā.

Alekss Ross grāmatā “Viss cits ir troksnis” raksta: “Angļu komponists Edvards Elgars studēja Meistara [Riharda Vāgnera] partitūras gluži kā apsēsts; savā “Tristana” eksmplārā viņš ierakstījis: “Šī grāmata satur... vislabāko un visu vislabāko, kas rodams šajā un viņā saulē.” Kaut kā Elgaram izdevās ar Vāgnera līdzekļiem – daudzbalīgajiem vadmotīviem, gludeno hromatisko harmoniju un samtaino orķestrāciju – panākt Britu Impērijas varenības ikonisku atveidojumu. Beidzot viņš ieguva tādu starptautisku slavu, kādu angļu komponisti jau gadsimtiem ilgi nebija

baudījuši; pēc tam, kad 1902. gadā Elgara oratorija "Gerontija sapnis" tika atskaņota Vācijā, Ričards Štrauss apsveica Elgaru kā "pirmo progresīvo angļu komponistu".

Elgars bija ne tikai angļu mūzikas atdzimšanas nesējs 19. un 20. gadsimta mijā, bet arī aizrautīgs kriptologs – viņam patika rotaļas ar notīm, burtu simboliem un skaitļiem. Tas redzams gan kameramūzikā, gan – vēl jo vairāk – slavenajās variācijās par paša tēmu, kam laika gaitā piestiprinājies autora lietotais "Enigma", kas gan sākotnēji attiecināts tikai uz pašu variāciju tēmu un opusa manuskriptā ierakstīts ar Augusta Jēgera roku.

Šis jēdziens nācis pie mums no grieķu valodas caur latīņu valodu un nozīmē kaut ko slēptu, noslēpumainu, misteriozu, paslēptu miklā, paradoksā, jautājumā, alūzijā, fābulā.

Elgars savās variācijās ieslēpis virkni tuvinieku un draugu portretu, un te zemāk dots, jādomā, ticams skaidrojums.

1. variācija *L'istesso tempo* "C. A. E." – komponista dzīvesbiedre Karoline Alise Elgara.
 2. variācija *Allegro* "H. D. S.-P." – komponista draugs, amatierpianists Hjū Deivids Stjuarts-Pauels.
 3. variācija *Allegretto* "R. B. T." – aktieris Ričards Baksters Taunšends un viņa tēloti vecišķās balss diapazons.
 4. variācija *Allegro di molto* "W. M. B." – lauku skvairs Viljams Mīts Beikers ar rupjām manierēm.
 5. variācija *Moderato* "R. P. A." – asprātīgs un sarunā neprognozējams amatierpianists Ričards P. Ārnolds, kura tehniski paviršā spēle spējusi stipri aizraut Elgaru.
 6. variācija *Andantino* "Ysobel" – amatieraltiste Izabela Fitona.
 7. variācija *Presto* "Troyte" – arhitekts un Elgara tuvs draugs Artūrs Troits Grifits.
 8. variācija *Allegretto* "W. N." – 18. gadsimta savrupmājas īpašniece Vinifreda Norberija.
 9. variācija *Adagio* "Nimrod" – izdevniecības Novello menedžeris, tuvs draugs un padomdevējs Augusts Jēgers un sveiciens Bēthovenam.
 10. variācija *Intermezzo: Allegretto* "Dorabella" – pievilcīga jauna būtne Dora Penija, kas mazliet stostījās un ļoti patika Elgaram.
 11. variācija *Allegro di molto* "G. R. S." – Herfordas katedrāles ērģelnieks Džordžs Robertsons Sinklers, Elgaram stipri mīļa buldoga īpašnieks.
 12. variācija *Andante* "B. G. N." – amatierčellists, nopietns un uzticams Elgara draugs Bezils Dž. Nevinsons.
 13. variācija *Romanza: Moderato* "****" – te dažādas versijas, saistītas ar Elgara romantiskām sengadu simpātijām.
 14. variācija *Finale: Allegro presto* "E. D. U." – stāsta, te Elgars zīmējis sevi (E. D. U. ir norāde uz vārdu Edu, kādā Elgara kundzei labpaticies saukt dzīvesbiedru).
- Partitūras beigās Elgars licis no Torkvāto Taso aizgūtas rindas "*Bramo assai, poco spero, nulla chieggio*" (zināms arī versijā *Bramo assai, poco spero e nulla chiedo*). Aptuvenā nozīme – daudz kā ilgojos, maz ko ceru, neko neprasu.

BUAHASANS

Horhe Gonsaless BUAHASANS ir viens no spilgtākajiem Kubas jaunās paaudzes pianistiem.

Jau 10 gadu vecumā Buahasans saņēma balvu par labāko kubiešu mūzikas interpretāciju Amadeo Roldāna konkursā Havannā. Uzstājies arī kā viesis Friderika Šopēna asociācijas organizētajos koncertos Lionā. 2015. gadā piedalījies Bādkisingenes (Vācija) mūzikas festivāla *KlavierOlymp* konkursā, kur saņēma augstāko atbalvojumu, kā arī skatītāju balvu. Pēc šī sasnieguma saņēma vairākus uzaicinājumus – uzstāties Bādkisingenes 2016. gada festivālā kopā ar Marseļas FO un diriģentu Lourensu Fosteru, muzicēt Bēthovena festivālā Bonnā (*Beethovenfest*), koncertēt Pekinas Lielajā Nacionālajā teātrī un Minhenes Herkulesa zālē.

Buahasana klavierspēle bijusi dzirdama koncertos Kubā, Beļģijā, Francijā, Vācijā, Zviedrijā un Nīderlandē. Viņš uzstājies arī Plejēla zālē Parīzes, atskaņojot Šopēna prelūdiju *Orchestre de Paris* koncertciklā *Preludes*. 2015. gada aprīlī Boriss Berezovskis kopā ar Anrī Demarketu aicina Buahasanu veidot kopīgu koncertu Luī Vitona fonda auditorijā. Pianists nesen uzstājies arī kopā ar Elizabeti Ļeonsku.

Horhe Gonsaless Buahasans dzimis Havannā un muzikālās gaitas sācis Alehandro Garsijas Katurlas konservatorijā un Manuela Zaumela konservatorijā pie Teresitas Junko un Hortensijas Upmanes. 2014. gadā Buahasans sāk studijas Ortenses Kartjē-Bresonas klavieru klasē Parīzes Nacionālajā augstākajā mūzikas un dejas konservatorijā. Šeit viņš turpina pilnveidoties pie Elizabetes Ļeonskas, Klēras Dezēras, Andžeja Pikula, Menahema Preslera u. c.

SINAISKIS

Vasilijs SINAISKIS ir Eiropas mērogā ievērojams operu un simfonisko koncertu diriģents ar plašu pieredzi vērā ņemamos operamos un koncertzālēs, kā arī atzīts un pieprasīts diriģēšanas pasniedzējs. LNSO mūžā – viens no izcilākajiem galvenajiem diriģentiem, slavējams latviešu komponistu darbu iestudētājs. Plašāk pazīstams galvenokārt kā krievu, vācu un angļu simfoniskā repertuāra pārzinātājs.

Vasilijs Sinaiskis piedzimst 1947. gada 20. aprīlī Abezas nometnē (Inta, Komi Republika, Krievija) – zemnīcā netālu no Polārā loka. Pirmās klavieres ģimenē uzrodas, kad ģimene pārcēlusies uz Pečoru. Piecu gadu vecumā zēns sāk spēlēt klavieres.

1957. gadā tēvam atļauj atgriezties dzimtajā Ļeņingradā. Vasilijs Sinaiskis mācās klavierspēli un mūzikas teorētiskos priekšmetus. Diriģēšanas pamatus apgūst samērā agros gados, un viņa guru ir leģendārais Ilja Musīns.

No 1971. līdz 1973. gadam Vasilijs Sinaiskis ir Arnolda Kaca vadītā Novosibirskas simfoniskā orķestra otrais diriģents. 1973. gadā viņš piedalās Herberta fon Karajana fonda konkursā un iegūst zelta medaļu.

Pēc konkursa Sinaiski aicina diriģēt koncertus ar Maskavas labākajiem orķestriem, viņš arī iegūst Kirila Kondrašina labvēlību un kļūst par asistentdiriģentu Maskavas filharmonijas orķestrī, kur strādā līdz 1976. gadam. Ar šo orķestri viesodamies Dzintaru koncertzālē, Vasilijs Sinaiskis nokļūst Latvijas Valsts filharmonijas direktora Filipa Šveinika uzmanības lokā. Šveiniks uzaicina Sinaiski nodirģēt koncertu ar LNSO. 1974. gada 28. septembrī Vasilijs Sinaiskis pie LNSO diriģenta pulsts vada

Jāņa Ivanova 16. simfonijas pasaules pirmatskaņojumu. Pēc tam situācija liekas nobriedusi, lai Leonīdu Viņneru aicinātu atpūsties un orķestra priekšā stātos jauneklis Sinaiskis, tobrīd 27 gadus vecs. Pats maestro atminas, ka šīs idejas galvenie autori bija Filips Šveiniks un Jānis Ivanovs.

Vasilija Sinaiska pirmais koncerts LNSO galvenā diriģenta postenī notiek 1975. gada 18. septembrī. Programmā: Kalsona "Poēma-fantāzija" (jaundarbs), Raḥmaņinova "Rapsodija par Paganīni tēmu" (soliste – Ilze Graubiņa) un Stravinska "Svētpavasaris".

Vasilijs Sinaiskis karjeras laikā vadījis Maskavas filharmonijas SO, Krievijas Valsts SO, Malmes SO, bijis Maskavas Lielā teātra galvenais diriģents (2010–2013), BBC FO (patlaban diriģents *emeritus* šajā orķestrī) un Nīderlandes FO galvenais viesdiriģents. Savas labākās operizrādes diriģējis Berlīnes Komiskajā operā, Vīnes *Theater an der Wien*, Ungārijas Valsts operā, Anglijas Nacionālajā operā.

Sinaiska nopelni mūsu valsts mūzikas laukā novērtēti ar Lielo mūzikas balvu 1999 par latviešu mūzikas popularizēšanu 70.–80. gados.

2016.–2017. gada sezonā Vasilijs Sinaiskis diriģē Birmingemas SO gan orķestra mājvietā, gan turnejā pa Ķīnu, *BBC Philharmonic*, Drēzdenes FO, Štutgartes Radio orķestri, Strasbūras FO, Helsinku FO, Krievijas Nacionālo orķestri, Sanktpēterburgas FO, *New Japan Philharmonic*, Honkongas FO, Taivānas FO un *Nashville Symphony*.

IVANOVS

Jānis Ivanovs is one of the most distinguished Latvian composers. His oeuvre comprises: 21 symphonies; small-scale symphonic works; concertos for violin, cello, and piano; instrumental chamber music; a few solo songs; compositions for the piano, and a number of choral a cappella pieces.

Ivanovs has his own individual, distinctive, powerful style. According to Juris Karlsons, one of his former students: "I know of no other Latvian composer who would write such powerful, dramatic works. His music stands on three conflicting pillars – faith, destiny, and struggle. It is also romantic – in a very masculine way. There might be affliction, but never any whining."

Jānis Ivanovs left his **Symphony no. 21** unfinished. The work was completed by Juris Karlsons. In an interview with Gunda Vaivode in the book *Mode mainās. Klasika paliek (Fashion Changes. The Classics Remain)*, Karlsons reveals: "I remember that, at first, I was in such awe that my hands and legs were shaking. But when I grasped the nuts and bolts of the symphony, I realised it has been written in an extremely simple and beautiful manner, and it could be decoded. I'm not talking about the additional parts that needed composing, but the completed parts were written perfectly, and there is a sense that Ivanovs heard an entire orchestra when he put his hands on the piano keys. By the way, he was a great pianist. As to the ending of the symphony, people sometimes ask me: why did you add the two final chords? You shouldn't have done that! In fact, Ivanovs concluded the third movement with loud, grand emphasis of an A-flat major triad, which is strange, considering the pervading tragicality in the music. If we look at the score, we can see that Ivanovs wrote a treble cleff after the third movement, and the fourth

movement would follow. That is, he had some kind of a plan. I have not invented or added a single note; the form has been organised in the way that the author intended, according to his notes. Of course, I studied Ivanovs' orchestral scores, and I developed the instrumentation."

PROKOFIEV

Sergei Prokofiev's Piano Concerto no. 1 is bursting with delight, and no wonder – it was written by a stubborn, spiteful, authority-defying ambitious 21-year-old, and the worldly, wine-tinted exultation in D-flat major suits the young lad very well. However, this single-movement piece, which combines several autonomous parts, segues into otherworldliness, because of a certain nuance, and this nuance is the concerto's slower episode. There is a smouldering, somewhat detached tragedy, but it isn't the case of taking one's soul and ripping it apart; it is the restraint that occasionally forces us to endure our anguish in silence.

ELGAR

Edward Elgar is, with reason, lauded as the greatest master of the modern renaissance of English music, referring to the turn of the 19th and 20th century, when United Kingdom gradually started to regain their lost status in the scope of European classical music.

In his book *The Rest Is Noise*, Alex Ross writes: "English composer Edward Elgar studied the master's [Richard Wagner's] scores, as though he were possessed; in his copy of *Tristan*, he wrote: 'This book contains... the best and all the best that can be found in this world, and the afterworld.' In some way, using Wagner's methods – polyphonic leitmotifs, smooth chromatic harmonies and velvet orchestration – Elgar managed to succeed in creating an iconic reflection of the British Empire. He ultimately attained such international recognition that English composers hadn't enjoyed for centuries; after Elgar's oratorio *The Dream of Gerontius* was performed in Germany in 1902, Richard Strauss hailed Elgar as the 'first progressive English composer'."

Elgar didn't just herald the revival of English music at the turn of the century; in addition, he was an ardent cryptologist – he enjoyed playing with notes, letters, and numbers. It is evident in chamber music and even moreso in the famous **Variations on an Original Theme**, which later came to be known as **Enigma**. Although the title was conjured by the author, it was initially used to refer only to the theme itself, and it was written in the manuscript by Augustus Jaeger.

The word originates from Greek, via Latin, and it denotes something covert, secretive, mysterious; concealed within a riddle, paradox, question, allusion, fable.

In his variations, Elgar hid a series of portraits of his friends and relatives. At the end of the score, he included a line borrowed from Torquato Tasso: "Bramo assai, poco spero, nulla chieggio" (another version goes: "Bramo assai, poco spero e nulla chiedo"). Meaning roughly this: "I long for much, I hope for little, I ask for nothing."

BUAJASAN

Born in Havana in 1994, **Jorge Gonzalez Buajasan** begins his early piano studies as a part of the Alejandro Garcia Caturla and Manuel Saumell Conservatories with Teresita Junco and Hortensia Upmann. At the age of 10, he plays in the most renowned halls of Cuba and is awarded the Second Prize and the Prize for the best interpretation of Cuban music in the Amadeo Roldan Competition as well as the Third Prize of the IVth Ibero-American Competition in Havana.

In 2006, he travels to Paris and is awarded a scholarship from the Cuban Ministry of Culture in order to pursue his studies with Romain Descharmes. He then joins the class of Hortense Cartier-Bresson in 2014 at the Conservatoire National de Musique et de Danse de Paris. During this time, he receives lessons from Jean Frédéric Neuburger, Claire Désert, Andrzej Pikul, Mauricio Vallina, Jorge Luis Prats, Elisabeth Leonskaja and Menahem Pressler.

Invited by the Chopin Association in Lyon, and several international festivals, he gives recitals in Cuba, Belgium, France, Germany, Sweden and the Netherlands. He plays in the Salle Pleyel of Paris in a concert Prelude to the Orchestre de Paris. In April 2015, Boris Berezovsky, accompanied by Henri Demarquette invites him to take part in his recital at the Auditorium of the Louis Vuitton Foundation.

In October 2015, he participates at the Bad Kissingen KlavierOlymp where he receives the 1st Prize as well as the Audience Award. He's then scheduled to play at the 2016th Kissingen Sommer Festival with the Orchestre Philharmonique de Marseille under the baton of Lawrence Foster at the Max Littmann Hall, in a recital at the NCPA in Beijing, in Bonn's Beethovenfest and in Munich at the Herkulessaal, recorded by Bayerischer Rundfunk. He recently shared a concert with Elisabeth Leonskaja.

SINAISKY

One of the great Russian conductors schooled in the tradition of Musin and Kondrashin, **Vassily Sinaisky** is known for his interpretations of Russian, German and English repertoire. Sinaisky also has a distinguished pedigree as an operatic conductor and from 2010 to 2013, was Chief Conductor and Music Director of the Bolshoi Theatre, Moscow.

Vassily Sinaisky's international career was launched in 1973 when he won the Gold Medal at the prestigious Karajan Competition in Berlin. His early work with Kirill Kondrashin at the Moscow Philharmonic and with Ilya Musin at the Leningrad Conservatoire provided him with an incomparable grounding. Soon after his success at the Karajan Competition, Sinaisky was appointed Chief Conductor of the Latvian National Symphony Orchestra, a post he held from 1976 to 1987. He then became Music Director and Principal Conductor of the Moscow Philharmonic, leading numerous high-profile projects with the Orchestra both in Russia and on tour.

In the 2016/17 season Sinaisky will conduct the City of Birmingham Symphony Orchestra twice in Birmingham and on tour to China, the BBC Philharmonic,

Dresden Philharmonic, the SWR Stuttgart on tour, the Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Helsinki Philharmonic, Russian National Orchestra, St Petersburg Philharmonic, New Japan Philharmonic, Hong Kong Philharmonic, Taiwan Philharmonic and Nashville Symphony.

Sinaisky holds the positions of Conductor Emeritus of the BBC Philharmonic. Memorable projects with the BBC Philharmonic have included the 'Shostakovich and his Heroes' festival, tours to Europe and China, as well as many appearances at the BBC Proms. Sinaisky has also held the positions of Principal Guest Conductor of the Netherlands Philharmonic and Music Director of the Russian State Orchestra. Whilst Chief Conductor and Music Director of the Bolshoi Theatre, Moscow, Sinaisky conducted many acclaimed productions including Rimsky-Korsakov's *The Golden Cockerel* directed by Kirill Serebrennikov and Richard Strauss' *Der Rosenkavalier* directed by Stephen Lawless (the first ever staging of this work in Moscow).

Sinaisky has conducted *Iolanta* and *Francesca da Rimini* in new productions by Stephen Lawless at Vienna's Theater an der Wien. He also conducted *Boris Godunov* at San Francisco Opera. Other projects have included productions of *The Fiery Angel* at Komische Opera Berlin, and *The Queen of Spades* at Hungarian State Opera, *Carmen* and *Der Rosenkavalier* for English National Opera and an acclaimed *Lady Macbeth of Mtsensk* with Hans Neuenfels at the Komische Oper Berlin.

Vassily Sinaisky's recordings include a set of the symphonies of Franz Schmidt for Naxos with the Malmö Symphony Orchestra. His other recordings include many with the BBC Philharmonic including works by Shostakovich, Tchaikovsky, Rimsky-Korsakov, Shchedrin, Glinka, Liadov, Schreker and Szymanowski. His most recent recording is of the Tchaikovsky and Grieg Concerti with Denis Kozhukhin and the Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin for Pentatone. Vassily Sinaisky is a noted and influential teacher, and holds the position of Professor of Conducting at the St Petersburg Conservatoire.